

Polarita jako fenomén

Docela zvláštním fenoménem v případě srovnávání a eventuálně i kvantifikace (a statistického vyhodnocování, které se ovšem stává někdy bezvýznamným až absurdním) je tzv. polarita. Polarita jako by ztrácela „střed“ a jako by se celá přesouvala do svých okrajů (vlastně extrémů, ale které už přestaly takovými extrémy být, neboť mezi nimi už vymizelo jakékoli zprostředkování). Závažným, takřka fatálním následkem vymizení středu je také nemožnost (či spíše nesmyslnost, neplatnost) kvantitativního vyčíslení: tam, kde chybí střed, stojí proti sobě jen dva póly (eventuálně více pólů), ale těm chybí jakékoli zprostředkování. Proč však mluvíme o tom, že tyto dva póly (či snad i více pólů) jsou „postaveny“ či „zaměřeny“ takříkajíc „proti sobě“? A co to vlastně znamená, že jsou orientovány „proti sobě“? Jak se ten antagonismus či to „protiva“ uskutečňují, co nebo kdo je za tou aktivitou, za tím „děláním“ té „protivnosti“? To vše zůstává neřešeno, pokud nepřijmeme několik nových, dosud nereflektovaných a nezkoumaných „předpokladů“, např. že i polarita je součástí nejen nějakého procesu, ale vnitřního událostného dění, že toto dění musí vykonávat nějaký subjekt – a že ten subjekt musí být garantem celkové integrity, a to i v případě zmíněné „polarity“ (tu polaritu musí vytvářet a udržovat právě nějaký subjekt, který je zároveň garantem integrity).

(Písek, 110525-2.)